

Het Woord van de Gerechtigheid

Nr. 94 april 2012

pagina 1

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13).

Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema

e-mail: roel@velemaweb.nl

weblog: <http://velemaweb.nl>

Kinderen, Jongemannen en Vaders

“Ik schrijf u, kinderkens, want de zonden zijn u vergeven om zijns naams wil. Ik schrijf u, vaders, want gij kent Hem, die van den beginne is. Ik schrijf u, jongelingen, want gij hebt de boze overwonnen. Ik heb u geschreven, kinderen, want gij kent de Vader. Ik heb u geschreven, vaders, want gij kent Hem, die van den beginne is. Ik heb u geschreven, jongelingen, want gij zijt sterk en het woord Gods blijft in u en gij hebt de boze overwonnen” (1 Joh. 2:12-14).

Bovenstaande verzen beschrijven drie fasen in het christelijke leven volgens een illustratie die uniek is in heel het Nieuwe Testament, een illustratie waar Johannes ook niet meer op terugkomt. Deze drie geestelijke fasen zijn in analogie tot onze natuurlijke kindsheid, adolescentie en volwassenheid. Het zijn fasen die ieder christen moet doorlopen in zijn of haar groei naar geestelijke volwassenheid en daarom moeten we goed doorgronden wat Johannes bedoelt.

Johannes' raakt met deze verzen de kern van het christelijke leven en het begrijpen van zijn betoog kan leiden tot een ontdekking die ons geestelijk leven op het hoogste plan kan brengen waar de immense rijkdommen in Christus worden gevonden. Het kan het antwoord geven op de

Johannes beschrijft drie geestelijke fasen volgens een illustratie die uniek is in heel het Nieuwe Testament.

mogelijke onvrede, frustratie en verslagenheid waar we momenteel misschien mee rondlopen.
Laten we eens kijken wat Johannes ons heeft te zeggen.

1. Kinderen

Christus als Heiland – Christus voor ons

“Ik schrijf u, kinderkens, want de zonden zijn u vergeven om zijns naams wil ... Ik heb u geschreven, kinderen, want gij kent de Vader ...” (1 Joh. 2:12-14).

“Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, zodat de kracht, die alles te boven gaat, van God is en niet van ons” (2 Cor. 4:7).

Johannes schrijft over de kinderen dat zij God, de Vader, hebben leren kennen en dat hun zonden zijn vergeven in de naam van Christus. Kinderen staan nog aan het begin van hun leven waar ze veel ontvangen zonder echt te beseffen wat ze eigenlijk krijgen. Een baby die de moedermelk drinkt, is hulpeloos, maar wordt gevoed zonder te weten wat die melk eigenlijk is. Een kind heeft liefde, geborgenheid, zorg en zekerheid nodig; inzicht komt pas in een later stadium. Zo gaat het ook wanneer we een kind van God worden. We weten dan dat Christus *voor ons* is gestorven, maar we missen nog het diepe inzicht wat het werk op Golgotha voor God en voor ons heeft gedaan en de bijbelspsychologische verandering die het in ons heeft teweeg gebracht. Aan een kind moet veel gegeven worden om te groeien en daarom is het kenmerk in dit geestelijke stadium dat wat Christus *voor ons* heeft gedaan. Hoewel het jonge leven een schat in een aarden vat heeft, is de kennis van zowel de schat als het vat beperkt. De kennis van Christus die de schat is en de kennis van het natuurlijke leven dat het vat is, is beperkt en moet nog tot volle ontwikkeling komen. De nadruk ligt op liefdevolle aandacht en het geven van de basiszekerheden van het nieuw ontvangen leven in Christus. We kunnen hierbij vijf zekerheden onderscheiden die elk kind van God van meet af aan moet kennen.

(1) Zekerheid van eeuwig leven

“En dit is het getuigenis: God heeft ons eeuwig leven gegeven en dit leven is in zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet. Dit heb ik u geschreven, die gelooft in de naam van de Zoon Gods, opdat gij weet, dat gij eeuwig leven hebt” (1 Joh. 5:11-13).

De eerste zekerheid die een kind van God nodig heeft, is dat God zijn of haar hemelse Vader is. De Bijbel is heel duidelijk over de eeuwige zekerheid van de gelovige. De eeuwige zekerheid van gelovige betekent dat een zondaar “*die* (geestelijk) *dood was door zijn overtredingen en zonden*” (Ef. 2:1), en “*mede levend gemaakt is met Christus*” (Ef. 2:5), voor altijd van deze positie is verzekerd. (Zie ook: De Eeuwige Zekerheid van de Gelovige, *Het Woord van de Gerechtigheid*, februari 2003, nr.2).

Zoals onze natuurlijke geboorte onvervreemdbaar is, is ook onze geboorte van boven onvervreemdbaar. Een christen kan niets doen om zijn eeuwig heil te bewerken en hij kan niets doen om behouden te blijven of dat behoud ongedaan te maken. Als dit namelijk wel het geval zou zijn, zouden de werken van de mens deel worden van een werk dat alleen Christus heeft verricht. Een christen kan daarom nooit gescheiden worden van het eeuwig heil dat God voor hem of haar heeft bereid, want we hebben geen enkele invloed of zeggenschap in het werk dat Christus op Golgotha heeft verricht. Een christen is daarom niet door zijn of haar werken behouden, blijft niet door zijn werken behouden en kan door zijn werken dit behoud niet ongedaan maken.

Er zijn vijf basiszekerheden die elk kind van God van meet af aan moet kennen.
--

Ons eeuwig behoud en de wedergeboorte die daarbij hoort, is buiten werken van de mens om, en als we anders leren, dan vervalsen we het evangelie. Maar wat ook geldt, is dat het behoud van onze ziel afhankelijk is van onze trouw in discipelschap, in de mate dat wij ons natuurlijke leven onderwerpen aan het nieuw leven in onze geest, om met Christus te heersen in het komende Messiaanse tijdperk (vgl. Openb. 2:26). Dit voorrecht is gebaseerd op onze wandel in de Geest. Leren we echter anders, dan stellen we onze hoop op een verkeerde basis.

Zekerheid van eeuwig leven moet elk kind van God vanaf zijn of haar bekering kennen als zekerheid om geestelijk verder te groeien.

(2) Zekerheid van vergeving

“Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid” (1 Joh. 1:9).

Wanneer we onze zonden belijden, dat wil ze zeggen, dat je instemt met je gedane zonden en het aan God voorlegt om het op te lossen, reinigt en vergeeft Hij je door het bloed van Jezus en doet Hij ook de schuld en schaamte weg die deze zonden met zich meebrachten. We kunnen op deze belofte dan staan, omdat God getrouw en rechtvaardig is en Zich verbindt aan het volbrachte werk van Christus. Jezus stierf als een zoenoffer voor onze zonden. Dat betekent dat Hij Gods rechtvaardige toorn over onze zonden van ons afwentelde (Romeinen 3:25; 5:9-10). De Bijbel zegt dat Hij de straf droeg voor onze zonden (Jesaja 53:5). Hij vergaf onze zonden (Psalm 32:5). Wij zijn daarom niet langer schuldig in Gods ogen.

(3) Zekerheid van verhoring

“Tot nog toe hebt gij niet om iets gebeden in mijn naam; bidt en gij zult ontvangen, opdat uw blijdschap vervuld zij” (Joh. 16:24).

Onze positie in Christus en het blijven in Hem door gehoorzaamheid, geeft ons de belofte in Zijn naam te bidden en verhoring te verwachten. Voorwaarde is wel, dat wij bidden naar Zijn wil (1 Joh. 5:14) en wij Zijn eer op het oog hebben. Wij moeten bidden in Christus' naam, omdat Hij de middelaar is tussen God en mensen.

(4) Zekerheid van leiding

“Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet. Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken” (Spr. 3:5,6).

Elk terrein van je leven kun je aan God toevertrouwen. Hij heeft een weg met ieder kind van God en wanneer we in vertrouwen op Hem zien, zal Hij onze paden sturen. In dit alles is het van belang dat we niet op ons eigen inzicht vertrouwen en niet zien op het tijdelijke en zichtbare, maar op de onwankelbare beloften van God in Christus.

(5) Zekerheid van overwinning

“Gij hebt geen bovenmenselijke verzoeking te doorstaan. En God is getrouw, die niet zal gedogen, dat gij boven vermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij ertegen bestand zijt” (1 Cor. 10:13).

God is groter dan al onze verzoeken en beproevingen. Hij belooft dat zij nooit groter zullen zijn dan we naar vermogen aankunnen. Hij geeft dan een mogelijkheid om deze te doorstaan of er aan te ontsnappen. Ook hier is de trouw van God de basis van de zekerheid van deze belofte.

2. Jongemannen

Christus als heiliging - Christus in ons - wij voor Christus

“... Ik schrijf u, jongelingen, want gij hebt de boze overwonnen. ... Ik heb u geschreven, jongelingen, want gij zijt sterk en het woord Gods blijft in u en gij hebt de boze overwonnen” (1 Joh. 2:12-14).

Johannes schrijft over de jongemannen dat zij sterk zijn en het woord van God in hen blijft en zij de boze hebben overwonnen.

Het Griekse woord voor ‘jongeling’ is *neaniskos* en is oorspronkelijk een verkleinwoord van het Griekse *neanias*. In de loop van de tijd is *neaniskos* als verkleinwoord meer en meer in onbruik geraakt. Dat zien we ook bij het woord *meisje*, dat van het woord *meid* is afgeleid, en als verkleinwoord in onbruik is geraakt.

Deze jongemannen zijn jonge mannen, meestal ongehuwde mannen tot een jaar of veertig. Een voorbeeld is Paulus als hij bij de steniging van Stefanus aanwezig is (Hand. 7:58).

Een ander voorbeeld is de rijke jongeman (Matt. 19:16-26), iemand die veel bezit had met de nodige verantwoordelijkheid die daarbij hoorde.

Wanneer een kind opgroeit naar jongeman, leert hij zichzelf kennen en al zijn natuurlijke capaciteiten. Wanneer hij in deze fase een onvoorwaardelijke keuze voor Christus heeft gemaakt, zal en wil hij zijn natuurlijke capaciteiten ook ten dienste willen stellen voor de Heer. Het natuurlijke leven is in deze periode van het leven het sterkst, waarin we zonder twijfel een impact voor Jezus in deze wereld willen maken.

Hier zien we een verschil met de eerste fase waarin we tot geloof zijn gekomen en een jong kind van God zijn. De jongeman is in een fase dat hij zijn natuurlijke leven – het vat – aan het ontdekken is. Hij zal ook meer ontdekken van het christelijke leven, dus van de schat in hem. Hij ontdekt meer over Christus die in ons woont.

De jongemannen hebben een hart voor God en zijn vol ijver voor Hem. Ze nemen tijd om het woord rijkelijk in zich te laten wonen en weten hoe met het woord de geestelijke strijd aan te gaan en de overwinning te behalen. Hoewel deze groep kwetsbaarder is voor bepaalde verleidingen (vooral seksuele verleiding), spreekt Johannes heel positief over hen en ziet hij in hen de toekomstige vaders die in een verdere fase van hun geestelijke groei komen.

In deze geestelijke fase leren we ons karakter te ontwikkelen en leren we de sterke kanten van onszelf kennen door tegen onze zwakheden aan te lopen. De jongeman is niet zwak, zegt Johannes. Hij kent zijn zwakheid en daarom kan hij ook zijn sterkte kennen. Hij heeft in het verleden nederlagen tegen de boze geleden, maar hij heeft de sleutel gevonden om de duivel te weerstaan en hem te overwinnen. Die overwinning kan niet losgezien worden van het woord van God. In deze fase is er een vast besluit gekomen het woord van God rijkelijk in zich te laten wonen en kan van hem getuigd worden:

”Legt dus af alle vuilheid en alle uitwas van boosheid en neemt met zachtmoedigheid het in u geplante woord aan, dat uw zielen kan behouden” (Jac. 1:21).

Door te herkauwen op dit ingeplante woord is hij sterk en weet hij niet alleen dat Christus voor hem is gestorven maar dat Christus ook in het dagelijkse leven voor hem wil zijn.

In deze fase kan het getuigenis van de gelovige geweldig zijn. Een jong kind van God heeft een heerlijk een blij getuigenis van het nieuwe leven, maar de jongeman wil zich met hart en ziel toewijden aan Christus en Zijn zaak. Johannes spreekt hier positief over. Dit betekent dat de Heer van beide fasen geniet, hoewel Hij het daarbij niet wil laten.

Typologisch is de eerste fase de doortocht door de Rode Zee, die zich centreert rond onze eeuwige verlossing. De jongemannen zijn nog niet zo volwassen als de vaders, maar ze hebben wel geleerd stand te houden tegenover de vijand. De fase van de jongemannen is de fase van de doortocht door de woestijn. Deze tocht kan kort of lang duren, maar pas wanneer de jongeman geestelijk door de Jordaan is getrokken, kan hij als een vader worden beschouwd.

Een overeenkomst tussen het jonge kind van God en de jongeman is dat zij beiden ‘iets hebben’. De eerste *heeft* vergeving ontvangen, terwijl de ander overwinning over de boze *heeft*. Deze eerste twee fasen gaat daarom over wat de gelovige is en wat er van hem wordt. In de derde fase is dit voorbij en wordt gezegd van de vader dat hij Hem kent, die van den beginne is.

Een voorbeeld van deze fase is het leven van Jozef voordat hij naar Egypte werd gevoerd. Het is duidelijk dat in die jaren zijn ego ook wel op de voorgrond stond. Dat zien we bijvoorbeeld wanneer hij zijn vader inlicht over de zonden van zijn broers en hoe hij omgaat met zijn dromen waar zijn broers voor hem zullen buigen. Jozef had een hart voor God, maar leerde ook zichzelf kennen. En zoals Johannes positief spreekt over deze periode, koos ook de Heer Jozef uit voor een grote taak in Egypte.

Er is ook een toename in de dingen die de jongemannen bezitten. Dit zien we ook in het leven van onze Heer:

“En Jezus nam toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen”(Luc 2:52).

Hoewel in deze fase veel geestelijke jongemannen vrucht dragen voor Christus, zien we bij de Heer dat dit publiekelijk nog niet het geval was. De bediening van de Heer begon na Zijn doop in de Jordaan en nadat Hij de Geest van God op Hem had ontvangen. De derde fase – die van de vaders – begint daarom typologisch vanaf de Jordaan.

Het feit dat de Heer deze tweede fase ook doorliep, heeft met zijn mensheid te maken:

“Het kind groeide op en werd krachtig, en het werd vervuld met wijsheid, en de genade Gods was op Hem” (Luc. 2:40).

Hier zien we dezelfde kracht als waarvan Johannes spreekt. Het is een fase die nog niet volmaakt is en daarom de genade van God expliciet wordt genoemd:

“Gij dan, mijn kind, wees krachtig in de genade van Christus Jezus”(2 Tim. 2:1).

Timothéüs, zelf een jongeling op dat moment van schrijven, krijgt de uitdaging krachtig in de genade te zijn.

Hoewel er in deze fase een duidelijke, maar veelal uitwendige, groei in heiliging is te zien, zien we uiteindelijk toch het verlangen naar meer van de volheid van de Heer. Gods Geest kan daarin een storend werk beginnen, een soort ‘heilige frustratie’ waardoor we op zoek gaan naar de fase van de vaders.

3. Vaders

Christus als Heer - wij in Christus - Christus als ons

“... Ik schrijf u, vaders, want gij kent Hem, die van den beginne is. Ik heb u geschreven, vaders, want gij kent Hem, die van den beginne is ...” (1 Joh. 2:12-14).

Johannes schrijft over de vaders dat zij “Hem kennen” die ‘van de beginne’ is.

De uitdrukking ‘van de beginne’ is typisch voor Johannes (Joh. 6:64; 8:44; 1 Joh. 1:1; 2:7,13,12,24; 3:8,11; 2 Joh. 1:5,6). Dit begin is niet het begin in Johannes 1:1: “*In het begin was het Woord ...*” Dit begin is hetzelfde begin als in 1 Johannes 1:1: “*Wat was van het begin*”. Johannes begon zijn eerste brief niet met “*die was van het begin*”, maar “*wat was van het begin*”. Dit *wat* verwijst naar de vleeswording van Christus en alles *wat* met die vleeswording in beeld kwam. Het is belangrijk dat we dit tweërlei verschil in ‘begin’ zien. Johannes 1:1 brengt ons “*voor eeuwige tijden*” (Titus 1:2). 1 Johannes 1:1 brengt dit begin vanuit de eeuwigheid en plaatst het in de tijd, namelijk Christus als het centrum van Gods eeuwige plannen. Het zijn de ‘vaders’ die inzicht hebben in deze centraliteit van Christus. Dit inzicht begint in essentie met de gedachte God dat liefde is (1 Joh 4:8). Liefde richt zich op ‘de ander’. Liefde is *de ander* accepteren en het beste voor *de ander* te zoeken. God is daarom in heel Zijn wezen een Persoon die Zichzelf geeft. Zelfzucht is niet het kenmerk van het Lam dat op de troon zit.

Het kenmerk van de vaders die Johannes noemt, is dat zij ‘Hem kennen’. Dit kennen kan niet los gezien worden van ‘die van de beginne is’. Het is een Persoon kennen, een innerlijk kennen die voortvloeit uit de vleeswording, de incarnatie van onze Heer. God maakte Mozes Zijn wegen bekend, maar Israël Zijn daden (Ps. 103:7). We kunnen iemand uiterlijk kennen door wat hij of zij doet of presteert, maar wanneer we iemands wegen kennen, leren we de persoon zelf kennen. Mozes leerde Gods wegen kennen door helemaal ‘vereenzelvigd’ met God te zijn. Het kenmerk van de vaders is dan ook dat zij niet alleen in Christus zijn, maar ook ten volle hebben geleerd *in Christus te blijven*.

In Christus blijven is het grote geheim van het christelijke leven. Want wie in Hem blijft draagt veel vrucht, verheerlijkt de Vader, blijft in Zijn liefde, is een vriend van Christus en wordt verhoord (Joh. 15:1-17). Om in Christus te blijven, moeten we zien dat Christus ons leven is en kunnen we putten uit Zijn onmetelijke rijkdommen. Zoals de kinderen het christelijke leven beschrijven rond de gebeurtenissen in Egypte en de Rode Zee, brengen de vaders ons in het beloofde land, waar de rijkdommen van Christus zijn te vinden. Het moment dat wij geestelijk een vader worden, is niet afhankelijk van tijd en leeftijd, maar wanneer wij Christus als ons leven leren kennen. De Bijbel zegt dat Christus ons leven is:

“*Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God. Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid*” (Col. 3:3,4).

“*Want het leven is mij Christus en het sterven gewin*” (Fil. 1:21).

“... *dat is niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij ...*” (Gal. 2:20)

Galaten 2:20 zegt dat mijn ik, mijn ego, mijn zetel van wil, verstand en gevoel vervangen is door Christus die nu in mij leeft. Wat bedoelen we daarmee? Wij hebben toch ook een ego van onszelf,

namelijk onze ziel met gevoelens, wil en verstand? Dat is juist, want dat is ons natuurlijke leven, onze ziel, die we onze *ego* (met kleine letters) kunnen noemen. Wanneer Christus in ons komt wonen, verbindt Hij Zich door de Heilige Geest aan onze geest en worden we wedergeboren. Christus in ons heeft echter ook Zijn wil, gevoelens en verstand en kunnen we onze NIEUWE EGO (met hoofdletters) of NIEUWE ZELF noemen.

Paulus zegt dat Christus nu mijn IK (met hoofdletters) is geworden. Hij zegt niet dat we er naar streven dat Christus mijn NIEUWE IK zal worden, maar stelt het als een vaststaand feit. God kijkt niet meer naar mij op basis van mijn armetierige ego'tje van de ziel die altijd maar naar het tijdelijke en het zichtbare kijkt. Als God naar ons leven kijkt, zoekt hij de ik van dat leven en die ik is de NIEUWE EGO die Christus is. Zo ontleent een rank ook haar identiteit niet aan zichzelf maar aan de wijnstok waarvan zij deel uitmaakt. Zo ziet God ook niet ons, maar Christus, de ware Wijnstok. Dat is dan ook de betekenis van Colossenzen 3:3: wij zijn verborgen in Christus en wanneer God naar ons kijkt, ziet Hij Christus.

We kunnen onze geest vergelijken met een gloeilamp in een fitting (vgl. Spr. 20:27). Zolang we nog niet zijn wedergeboren, is deze gloeilamp duister en defect. Heel de gloeilamp en de fitting is een deel van mijn wezen en bepaalt samen met mijn ziel en lichaam wie ik ben. Wanneer we echter nieuw leven in Christus ontvangen, wordt de gloeilamp vervangen door een nieuwe gloeilamp die volop licht geeft. Ook deze gloeilamp en fitting is een deel van mijn wezen, maar er is nu een verschil, namelijk dat deze gloeilamp ook *een essentieel deel is van mijzelf, maar in feite niet ikzelf ben, maar Christus*, die door de Heilige Geest in mij woont: “... *niet meer mijn ik, maar Christus* ...” De gevolgen van dit feit zijn immens en het zijn de vaders die dit zien. Ik sla mijn ogen dus niet op naar boven en roep: “Heer, waarom laat u dit toe?”, alsof Hij hoog en droog in de hemelen is en ik hier met de gebakken peren zit. Nee! Hij is een deel van ons en wij zijn een deel van Hem. Wanneer wij geen vrucht dragen, draagt de wijnstok ook geen vrucht, en als de rank goede wijn oplevert, levert de hele wijnstok goede wijn op. Zoals God mij ziet, moet ik ook mijzelf zien. Ik zie mezelf niet langer als een afzonderlijk persoon die een relatie met Christus heeft, zoals dat bij de jongemannen het geval is, maar als één, zoals ook de rank niet te scheiden is van de wijnstok. Wanneer we naar een wijnstok kijken, zien we één geheel. Alles van de wijnstok staat ook ter beschikking van de rank, zoals ook alle rijkdommen van Christus nu ons ter beschikking staan. Wanneer het regent op de rank, regent het ook op de wijnstok. Daarom, alles wat ons overkomt, overkomt ook Christus. Zijn verdriet is ons verdriet en onze benauwdheid is ook Zijn benauwdheid (vgl. Jes. 63:9). Wat er met de rank gebeurt, gebeurt ook met de wijnstok. Wanneer we bijvoorbeeld met ziekte of werkloosheid hebben te kampen, zeggen we: “Here, Uw ZELF bevindt zich in deze situatie en U wilt door mijn sterfelijk lichaam laten zien hoe U mijn leven leeft”. Dit Leven ziet niet op het tijdelijke en het zichtbare, maar op het eeuwige en het onzichtbare. Dit Leven raakt niet verlamd door de beperkingen van ons ziellijke ego'tje, want dit ego'tje heeft zich als een levend offer onderworpen aan de NIEUWE ZELF die Christus is (vgl. Rom. 12:1). Zó manifesteert Christus, ja de hele Drie-eenheid, Zich in mijn menselijke vorm (vgl. Joh. 14:23).

Zodra we zien dat Christus ons leven is, zien we dat we de rijkste personen in de wereld zijn. Al de rijkdommen van het beloofde land – dat is Christus – zijn van ons, want alles van de wijnstok is ook van de rank. En hoe kan ik langer arm zijn wanneer Hij zó rijk is?

Met al deze geestelijke rijkdom zien we ons 24 uur per dag geplaatst in situaties waarin Hij door ons lichaam Zichzelf wil manifesteren en laten zien hoe Hij in die situatie wil leven. In mijzelf ben ik niets en God verlangt dat wij voor altijd vanuit die basis handelen. Wie vanuit deze rust in Christus leeft, schept een basis waarin hij of zij ook deel zal krijgen aan de komende Messiaanse rust en heerlijkheid.

Zo worden we een *levende* container (vat) van Christus en wil Hij door ons, in de kracht van Zijn opstanding, Zichzelf laten zien. Dit betekent vaak wachten, maar dit wachten is niet passief, maar uiterst actief. We verwachten Zijn manifestatie. Zó komt de Heer met Zijn woord voor dat moment waarvoor we staan en zien we dat er bijzondere dingen gaan plaatsvinden, omdat *wij zijn geroepen om een uitdrukking te zijn van Zijn leven in ons*. Wanneer we dit zien, kan dit als een openbaring tot ons komen die vergelijkbaar toen we tot bekering kwamen, de Rode Zee doortrokken en kinderen van God werden. Zodra we zien dat Christus ons leven is, trekken we de Jordaan over en worden we de vaders waarvan Johannes spreekt.

Wanneer we een vader zijn geworden, is in feite onze vorming tot volwassenheid voorbij. Een vader kenmerkt zich door een gevende rol, zoals een volwassen christen die Christus als zijn of haar leven heeft gezien, nu deelt uit de rijkdommen in Christus. Wie namelijk de Jordaan is overgestoken, heeft zijn ego'tje in de dood gebracht om te leven uit de EGO die Christus is.

De waarheid dat wij als een rank aan de Wijnstok zijn verbonden, kan als een openbaring tot ons komen en heel ons christelijke leven vernieuwen. Een prachtig voorbeeld vormt het leven van **Hudson Taylor**. Hoewel hij vele jaren op het zendingsveld in China de Heer had gediend, ervoer hij in toenemende mate de last van zijn bediening. Iedere dag had een lange lijst met zonden, falen en gebrek aan kracht. Hij beseftte dat in Christus alles was wat hij nodig had, maar de vraag was hoe hij dit tot zijn beschikking kon krijgen. Het antwoord kwam uiteindelijk door een brief van een medezending, die onder meer schreef: *“Hoe kan ons geloof versterkt worden? Niet door geloof na te jagen, maar door te rusten in de Getrouwe”*. In een brief van 17 oktober 1869 aan zijn zuster, schreef Hudson Taylor het volgende over het licht dat hij had ontvangen:

“Terwijl ik las, zag ik het allemaal voor mij! Als wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw. Ik keek naar Jezus en zag (en toen ik het zag, o wat een blijdschap kwam er toen!) dat Hij gezegd had: “Ik zal u nooit verlaten.” Ja, daar is rust, dacht ik. Ik heb tevergeefs geprobeerd in Hem te rusten. Ik zal het niet langer proberen. Hij heeft immers beloofd, bij mij te blijven – mij nooit te verlaten of te begeven? En dat zal Hij nooit doen.

Maar dit was nog niet alles wat Hij mij liet zien. Nog niet de helft zelfs. Toen ik dacht over de wijnstok en de ranken, kwam er een zee van licht regelrecht in mijn hart! Wat een grote vergissing leek het nu, dat ik het sap, de volheid uit Hem had willen trekken. Nu zag ik niet alleen, dat Jezus mij nooit zou verlaten, maar dat ik een deel was van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn beenderen.

En de wijnstok, besef ik nu, is niet alleen de wortel, maar alles – wortel, stam, takken, twijgen, bladeren, bloemen, vruchten; en Jezus is dat niet alleen, Hij is de grond en de zonneschijn, de lucht en de regen en tienduizend keer meer dan wij ooit gedroomd en gewenst hebben. Wat een geweldige vreugde om deze waarheid te zien!

Het is een heerlijk iets, werkelijk één te zijn met de opgestane en verheerlijkte Heiland; een lid te zijn van Christus!. Denk eens aan, wat dat allemaal inhoudt. Kan Christus rijk zijn en ik arm?

Het heerlijkste van alles, wanneer men tenminste mag vergelijken, is de rust, die deze volledige eenwording met Christus met zich meebrengt. Ik ben over niets meer bezorgd, wanneer ik dit bedenk, want Hij is bij machte, dat weet ik, om Zijn wil te volvoeren en Zijn wil is mij wil.

Ik voel en weet nu, dat het oude voorbijgegaan is, ik ben nog evenzeer als altijd tot zondigen in staat, maar Christus is nu zó werkelijk gemaakt als nog nooit te voren. Hij kan niet zondigen en Hij kan mij ervan weerhouden te zondigen. Ik kan niet zeggen (het spijt mij dit te moeten bekennen), dat ik sinds ik dit licht gezien heb, niet meer gezondigd heb; maar ik voel nu, dat het niet nodig was geweest dit te doen. Bovendien – nu ik meer in het licht wandel – is mijn geweten gevoeliger geworden; ik merk de zonde meteen op en kan hem belijden en vergeving krijgen; en de vrede en blijdschap (met nederigheid) worden meteen hersteld. Er is maar één uitzondering geweest, toen enkele uren lang de vrede en de blijdschap niet terugkwamen, doordat ik, zoals ik heb moeten leren, verzuimd had, alles te belijden en getracht had mijzelf te rechtvaardigen.

Ik zie nu, dat het geloof de vaste grond is van de dingen, die men hoopt en niet slechts een zwakke schaduw ervan. Het is niet minder dan gezicht, maar meer. Gezicht laat ons alleen de uiterlijke verschijningsvormen van de dingen zien.; geloof geeft het wezenlijke. Op deze vaste grond kan men leunen en met deze werkelijkheid kan men zich voeden. Als Christus door het geloof in ons hart woont (dat wil zeggen, dat Zijn belofte waar gemaakt wordt), dat is kracht, dat is leven.”

De werkelijkheid van deze ervaring werd meteen tot het uiterste beproefd door financiële problemen en ongerechtvaardigde kritiek. Hij schreef in die tijd in een brief:

“Grotere en ernstiger moeilijker dan ik ooit gehad heb, stormen op mij af. De laatste maanden hebben een spanning zonder weerga gebracht en ik ben voortdurend op reis geweest, maar ik heb meer innerlijke rust en geestelijke ontspanning in de Heer. Wanneer wij tevreden zijn met Zijn wil en Zijn weg, dan is er rust.”

Later merkte Hudson Taylor eens op: *“Als de omstandigheden moeilijker of zelfs crisissen worden, dan rust ik in Jezus, in wie Hij is”*. *“I’m resting, I’m resting, Jesus, in who You are!”*

Wat is het geheim van deze rust? Het is reageren op de Bron – Christus – die een deel van mijzelf is en een deel van mijn geest is. En door te putten uit die Bron, zien we altijd op het eeuwige en onzichtbare. We reageren daarom niet op bronnen die ons richten op het tijdelijke en zichtbare. We sluiten onze ziel voor die bronnen en leven uit Christus.

Wat Hudson Taylor ontdekte, is een voorbeeld van wat Johannes bedoelde met “*geloven in de naam van zijn Zoon Jezus Christus*”. Dezelfde gedachte vinden we in Galaten 2:20:

“*Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, dat is, niet meer mijn ik, maar Christus leeft in Mij. En voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven.*”

Galaten 2:20 is geen gemakkelijk vers om te doorgronden en eist openbaring van de Gods Geest en inzicht in de bijbelse psychologie van de mens. De volgende parafrase kan behulpzaam zijn:

Galaten 2:20	Parafrase	Bijbelverzen
Met Christus ben ik gekruisigd,	Met Christus is mijn oude mens, mijn door zonde gebonden zelfleven, gekruisigd,	Rom. 6:4-6
en toch leef ik,	en toch leef ik, maar nu door de nieuwe mens, <i>[in Christus zijn]</i>	2 Cor. 5:17
dat is, niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij.	die zich kenmerkt doordat God het ZELFLEVEN van Christus in mij ziet als mijn WERKELIJKE EGO en niet het zelfleven van mijn ziel.	Rom. 6:8
En voor zover ik nu nog in het vlees leef,	En zolang ik nu nog in dit sterfelijk lichaam verblijf met een ziel die in het proces is om in lijn te komen met het ZELFLEVEN van Christus,	2 Cor. 4:11
leef ik door het geloof in de Zoon van God,	handel ik niet op basis van het tijdelijke en zichtbare van mijn natuurlijke zielenleven, maar op basis van het eeuwige en onzichtbare van het ZELFLEVEN dat Christus is, <i>[in Christus blijven]</i>	2 Cor. 5:7; 1 Petr. 1:9
die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven.	die mij heeft geaccepteerd en het beste voor mij heeft gezocht en voor mij aan het kruis is gestorven.	Joh. 3:16; Titus 2:14

De oude mens, dat is niet-wedergeboren geest, is verdwenen in onze dood met Christus. Deze dood is werkelijk en niet positioneel zoals velen leren. De ziel is door de wedergeboorte in een nieuwe relatie gekomen met onze levende geest en die relatie heet de nieuwe mens. De nieuwe mens is een werkelijkheid, zoals ook de dood van de oude mens een realiteit is. De nieuwe mens introduceert Christus als wezenlijk deel van mijn persoon. Christus is een deel van mijn leven als “*been van mijn gebeente en vlees van mijn vlees*” (vgl. Gen. 2:23).

Zoals Eva het leven van de eerste Adam bezat, wordt onze identiteit organisch bepaald door de inwonende laatste Adam.

“Maar die zich aan de Here hecht, is een geest met Hem” (1 Cor. 6:17). Door de wedergeboorte is Gods Geest gehecht aan onze geest. Dat betekent dat de nieuwe mens Christus en ik zijn die één zijn gemaakt, waarbij Hij alles is en ik niets. Hij is de Wijnstok en wij zijn de ranken. Hoewel er het zelfleven en het ZELFLEVEN in ons is, is de WERKELIJKE IK Christus in mij, want Hij kan alleen maar levende containers scheppen die Hem bevatten. Dit hebben de vaders ontdekt en de jongelingen nog niet.

Dit had Jozef, toen Hij nog thuis woonde, nog niet ontdekt, maar wel toen **Jozef voor de Farao** stond die hem zei: “Gij behoeft een droom maar te horen om hem te kunnen uitleggen” (Gen. 41:15). Jozef wist echter dat hij niets in zichzelf bezat en slechts een vat of container van God was. Hij antwoordde dan ook: “Geenszins, God zal Farao’s welzijn verkondigen” (Gen. 41:16). Dit is een antwoord van een ‘vader’ en niet van de jongeling. De uitdaging voor de jongeman is om de Jordaan over te steken en Christus te zien als zijn of haar leven. Deze uitdaging is de ernst die wij moeten maken om tot Gods rust in te gaan (vgl. Hebr. 4:11). Wanneer we de Jordaan

zijn overgestoken en Christus als ons leven hebben gezien, ligt er nog een uitdaging waarmee we ernst moeten maken, namelijk om ons welbeproefd ten dienste van God te stellen (2 Tim. 2:15). Dit zien we dan ook toen Jozef voor Farao stond

Hoe begon onze Heer Zich ten dienste van de Vader te stellen op deze aarde? Hij begon zijn bediening na Zijn doop in de Jordaan waar Hij de Geest (op Hem) ontving als kracht voor de bediening. Wanneer wij Christus als ons leven hebben gezien en Hij Zijn leven door ons wil leven, zouden wij dan bij onze geestelijke overtocht door de Jordaan dan ook niet de belofte van de Vader ontvangen (vgl. Hand. 1:8)? Dat is dan ook het moment dat wij deze belofte in geloof aanvaardden (Gal. 3:14), om Zijn kracht te ervaren wanneer die nodig is. We ontvangen Gods Geest in onze geest bij onze wedergeboorte, maar de vervulling van onze ziel met Gods Geest is een andere zaak. Dit is de doop met de Heilige Geest en behoort bij de oversteek van de Jordaan. Christus kennen als ons leven en de vervulling van onze ziel met de Geest van de belofte van de Vader hebben daarom alles met elkaar te maken. Wanneer we diep in ons hart de zekerheid hebben dat we de Jordaan zijn overgestoken, nemen we ook in geloof de belofte van de Geest aan. Zoals onze Heer bij de Jordaan de Geest op Hem ontving, ontvangen wij in geloof ook de Geest tot dienstbetoon. Hoe eerder wij daarom de fase van vader bereiken, des te vruchtbaarder wij kunnen zijn voor de Heer en Zijn koninkrijk. *Wanneer onze ogen opengaan voor onze organische eenheid met Christus, kunnen we wel de straat oprennen om het iedereen te vertellen.* Dit is een goed criterium om te zien of we klaar zijn om de Jordaan over te steken en over te gaan van jongemannen naar vaders.

Een vader waarvan Johannes spreekt, is een man die het leven heeft leren kennen en innerlijk tot rust en ontplooiing is gekomen. Hij heeft geleerd waar zijn geestelijk fundament ligt. Dit fundament is Christus die ons wil gebruiken als *levende* containers. De Heer heeft armen, benen, ja ons hele lichaam en ziel om Zijn leven door ons te leven.

Wanneer onze ogen opengaan voor onze organische eenheid met Christus,
kunnen we wel de straat oprennen om het iedereen te vertellen.

Hij wil Zichzelf als ons zijn, zodat in elke situatie Zijn genade genoeg is. Een vader is tot het diepe besef gekomen dat Christus in Hem woont en daarmee alle bronnen waarmee Hij alles in stand houdt. Een vader heeft ook geleerd dat leerstellingen hun plaats hebben, maar niet de eerste plaats. Johannes zegt: “*Wie de Zoon heeft, heeft het leven*”. Hij zei niet: “Wie de juiste leer heeft, heeft het leven”. Het gaat erom dat we de juiste Persoon in ons hebben die Zich door ons wil openbaren.

Een vader heeft geleerd dat we in staat zijn om te ontvangen, niet om te werken. Een jongeman werkt voornamelijk *voor* Christus, maar een vader *werkt uit* wat Christus in hem bewerkt (Fil. 2:13). We leven in een wereld waarin humanisten geloven in de menselijke bekwaamheid en godsdienst die gelooft in christelijke bekwaamheid. Een vader is echter tot de kennis gekomen dat hij geen leven in zichzelf heeft. Hij weet dat het christelijke leven geen loutere navolging is, noch dat Christus hem kracht geeft om het christelijke leven te leven. Een vader weet dat hij de volheid van Christus ontvangt en een schat in aarden vaten heeft. Het vat zal nooit veranderen noch in zichzelf tot heerlijkheid komen. In onszelf zullen we nooit iets bezitten, zoals de rank ook nooit iets in zichzelf zal bezitten.

Een vader weet dat Christus alles in hem is en kan daarom weerspiegelen wat Gods ultieme doel is, namelijk dat Hij alles in allen is. Een vader ziet dat de Jordaan de plaats is waar alles van het natuurlijke leven dat niet in lijn is met het inwonende nieuwe leven, in de Jordaan gebracht moet worden en door het water van de Jordaan opgeslurpt moet worden. Bijvoorbeeld, onze Heer was nooit gefrustreerd en daarom moeten wij onze frustraties steeds door het geloof in de dood overgeven. “Opgelost”, zal de Heer dan zeggen, en staan we met lege handen en valt er niets meer te klagen.

Het is opmerkelijk dat de Levieten met de ark van het verbond voorop liepen toen het volk door de Jordaan trok. De ark van het verbond maakte deel uit van het heilige der heilige en daarom is de ark van het verbond een type van onze wedergeboren geest. De ark van het verbond bevatte de wet, de pot met manna en de bloeiende staf van Aäron. Zo geeft het ZELFLEVEN van de Geest ons Zijn *verordeningen, voedsel en vrucht* (het is raadzaam deze drie v's te onthouden). Als wij iets van ons zelfleven in de dood brengen, is het ZELFLEVEN van de Heer ons al voorgegaan, zodat HIJ in alles de leiding en het initiatief heeft. Daarna pas volgt het effect van gelijkvormigheid aan Christus (vgl. 2 Cor. 4:10-11).

Een vader ‘kent de Vader’ en weet dat Hij alles in allen in hem of haar is. Door ons zelfleven in de ziel kunnen wij een *levende* container van Christus zijn, maar opdat Christus alles in ons zal zijn, verloochenen we ons natuurlijke zelfleven in de ziel om het ZELFLEVEN van de Heer in onze geest tot een ongestoord kanaal te laten zijn. Wat is het gevolg? Zolang we niets van ons zelfleven in de dood hebben te brengen, moeten we in geloof er van uitgaan dat wij “*de zin van Christus*” hebben (1 Cor. 2:16) en dat Zijn leiding de Denker is in onze geest. In Christus leven wij als een levende container van Christus die door ons *en als ons* Zich manifesteert. Wat een geweldig uitgangspunt is dit in ons leven en in de bediening waarin God ons heeft geplaatst! Hiermee wordt ons geestelijk leven op het hoogste plan geplaatst en neemt de uitwerking daarvan de rest van onze pelgrimstocht op aarde in beslag in de wetenschap dat Christus een onlosmakelijk deel van onze essentiële wezen is. Dit laatste is een aanvullende reden waarom een christen zijn of haar eeuwig heil niet meer kan verliezen. Dit alles hebben de vaders ontdekt en daarom hebben ze zoveel uit de rijkdommen van Christus te geven.

Johannes en Paulus

De drie fasen waarvan Johannes spreekt, zijn niet uniek, maar wel de illustratie die hij gebruikt. Ook Paulus spreekt van deze drie fasen in zijn brief aan de Romeinen en aan de Efeziërs.

We kunnen de eerste fase van kinderen vergelijken met Romeinen 1-5, waar zaken rond ons eeuwig heil centraal staan. De tweede fase zien we in Romeinen 6-8, waar de jongemannen in beeld komen. Heiliging is het thema. In Romeinen 8 handelt over de Geest die staat tegenover het vlees. Vanaf Romeinen 9 zien we die innerlijke strijd niet meer in beeld en komen anderen in beeld door de bediening en voorbede. De vaders leven vanuit de rijkdom van Christus die vanaf Romeinen 9 wordt beschreven, omdat zij zichzelf tot een *levend* offer hebben gesteld (Rom. 12:1), om een *levend* vat te zijn van de inwonende Schat die Christus is. Zij hebben de Here Jezus Christus aangedaan en wijden geen zorg meer aan het vlees (Rom. 13:14).

Romeinen 1-5 handelt over een gevallen mensheid, over de wet, over de genade en rechtvaardiging. Alles is uiterlijk. Het handelt over het probleem van de mensheid en wat God aan dit probleem heeft gedaan. Heel de wereld staat strafwaardig voor God: “*want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid van God*” (Rom. 3:23). Tot Romeinen 5:11 is er geen verwijzing naar onze innerlijke relatie met God met uitzondering van Romeinen 5:5: “... *omdat de liefde van God in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest*”. Dit vers is als het ware een prelude op Romeinen 6 waar dit alles verder wordt uitgelegd. Veel christenen blijven helaas steken in deze eerste fase en spreken bijna alleen over wat Christus *voor* hen heeft gedaan. Het is een belangrijke fase, maar er moet een tweede diepere openbaring komen, namelijk van onze innerlijke eenheid met Christus. In het leven van de jongemannen is God hiermee aan het werk. Ze moeten zichzelf leren kennen en tenslotte tot de conclusie komen dat de WERKELIJKE IK in mij Christus ZELF is. Elke vorm van eigen werken en zelfgerichtheid moet verdwijnen. In deze tweede fase zetten de jongemannen zich in om Christus de eerste plaats te geven. De vaders zijn die fase voorbij en hun devies is: ‘*Niet God eerst, maar God alleen*’. Romeinen 9-16 laat een heel nieuw beeld zien. Het begint met Paulus’ hart en strijd voor Israël (Rom. 9:1 e.v.), en weidt over Israël uit tot aan Romeinen 12. Daarna is opwekking tot dienstbaarheid het voordurende thema, om tenslotte een lange lijst van beproefde medewerkers in Romeinen 16 bij name te noemen. Hij verlangt om samen met hen te worstelen in het gebed met God (Rom. 15:30). De grote gedachte en vraag van deze derde fase is - als de almachtige God voor ons is gestorven en nieuw leven heeft gegeven (eerste fase), en we ontdekken dat Hij als ons leven in ons woont (tweede fase) - welk bewijs wij hiervan hebben als dit geen almachtige werken door mij bewerkt? Wanneer dit niet het geval is, moeten we dit tot een gericht gebedspunt maken. Zoals we de tweede fase *ernst moeten maken* om tot Gods rust in te gaan door onze organische eenheid met Hem te kennen, moeten we ook in de derde fase *ernst maken* ons welbeproefd ten dienste van God te stellen. ‘Ernst’ is daarom een sleutelwoord tot een vruchtbaar leven voor God:

“Laten wij er dus ernst mede maken om tot die rust in te gaan, opdat niemand ten val kome door dit voorbeeld van ongehoorzaamheid te volgen” (Hebr. 4:11).

“Maak er ernst mede u wel beproefd ten dienste van God te stellen, als een arbeider, die zich niet behoeft te schamen, doch rechte voren trekt bij het brengen van het woord der waarheid” (2 Tim. 2:15).

Studievragen

1. Omschrijf de geestelijke fasen van kind, jongeman en vader.
2. In welke fase ben jij?
3. Heb je in de fase van kind geleerd dat je je eeuwig heil niet kunt verliezen?
4. Waarom kan je je eeuwig heil niet verliezen?
5. Probeer Galaten 2:20 in eenvoudige woorden uit te leggen.
6. Wat betekent het dat Christus mijn leven is?
7. Waarom zou 'wij in Christus' een rijkere uitdrukking kunnen zijn dan 'Christus in ons'?
8. Heb je al besloten er ernst mee te maken de Jordaan over te steken?